

[Christophersen.]

rede budgetter, hvor vi ligesom kunne se, hvad prisen for de konkrete ydelser, det offentlige fremstiller, er.

Endelig skal jeg så som et led i styringen nævne behovet for konsekvensanalyser af de lovforslag, vi behandler her i folketinget.

Jeg skal så vende mig til det, som perspektivplan II siger om den private sektor, for også her er der meget væsentlige konklusioner. Det er jo her, perspektivplan II i høj grad adskiller sig fra perspektivplan I, og det sker ikke mindst ved den grundige måde, som erhvervslivets forhold her er behandlet på, og ved de ændrede skøn, som vi møder i PP II, over investeringsbehovet i de kommende 15 år. Det rejser jo ganske klart spørgsmålet for os om, hvordan vi gør det muligt for dansk erhvervsliv at gennemføre de investeringer, der er nødvendige, for at vi kan opnå den økonomiske vækst, som så i øvrigt gerne skulle løse en række af vore problemer uden at skabe alt for mange nye.

Et første skridt frem mod en løsning af investeringsproblemerne er naturligvis at styrke kapitaldannelsen, og her ser venstre arbejdet med skattereformen, altså bestræbelserne for mærkbart at sænke indkomstskattetrykket, som et vigtigt middel, fordi det simpelt hen vil give mere plads til, at de enkelte borgere kan foretage en opsparing.

For det andet må man naturligvis i lyset af PP II overveje afskrivningsregler og andre reguleringer af erhvervslivets økonomiske forhold, og endelig må vi for det tredje overveje, hvordan man kan organisere en indsats for en bredere opsparing i det danske samfund. Her har vi naturligvis den opfattelse, at vi seriøst må drøfte, hvordan man kan stimulere lønmodtageres og andres deltagelse i opsparingen, og om der eventuelt kan findes nye veje, der ligesom giver de nødvendige stærke stimulanser, men jeg vil godt allerede på dette tidspunkt, hvilket næppe kan overraske nogen, sige, at en løsning, som går i retning af etablering af en stor centralfond, naturligvis ikke er en løsning, venstre vil finde acceptabel. Det, som vi lægger vægt på, er, at man sikrer opsparingen inden for rammerne af et liberalt økonomisk system, hvor det i høj grad er den enkelte, der får adgang til at øge sin kapitaldannelse, men vi er naturligvis af

den opfattelse, at her ligger en vigtig opgave i forlængelse af PP II.

Jeg skal så blot til sidst sige, at PP II jo også har nogle bemærkninger om samarbejdet mellem regeringen og erhvervslivet, og her kan vi tilslutte os de ønsker, som økonomiministeren gav udtryk for, om et snævrere samarbejde mellem regeringen og organisationerne inden for rammerne af det økonomiske råd og kapitalmarkedsrådet, men jeg vil samtidig understrege, at ansvaret for den økonomiske politik og ansvaret for udgiftspolitikken naturligvis ligger her i folketingsalen. Her ligger også ansvaret for, at PP II udvikles til et praktisk handlingsprogram, og venstre kan ikke forestille sig en mere påtrængende opgave for folketinget end netop den opgave, som PP II og dens konklusioner har pålagt os.

Enggaard (V):

Jeg skal i tilslutning til det indlæg, hr. Christophersen netop er kommet med, nævne et enkelt, men efter min opfattelse meget centralt felt, som bør indgå i overvejelserne for, hvordan PP II-redegørelsen kan omsættes i praktisk politik. Ud over den række af spændende områder, som PP II-redegørelsen belyser, og hvor politikernes aktion påkaldes, er det offentliges personaleforbrug og dermed personalepolitik nok et af de mest væsentlige. Det er da også berørt i PP II. Forudsigelserne for periodens offentlige personaleansættelser er helt enkelt uacceptable såvel ud fra en synsvinkel om det offentliges konkurrence med erhvervene om personale som ud fra konsekvenserne for udgifterne og dermed for skattetrykket.

Det var vel egentlig også konklusionen, da vi i 1971 havde PP I-debat. I mellemtiden er udviklingen forløbet som forudsagt, så godt og vel, og meget lidt er gjort for at rette op på udviklingen. Det tjener ikke folketinget til ære, at 3 år er gået næsten uden kursændring. Jeg noterer dog, at personaleanvendelsen i undervisningssektoren blev ændret noget sidste forår under megen ballade, og at en forenkling af apparatet har set dagens lys i forsvaret i kølvandet af forsvarsforliget. Men på de allermost personalekrævende områder er der ikke sket meget. Hele sundheds- og socialektoren ekspanderer fortsat. Det er nødvendigt, at der sættes hurtigt ind med at finde veje, som kan løse